

ských) stanoveno v § 184 výslovně: »Pro odvolání, jež podati obhájce manželství svým úřadem jest zavázán, není lhůty propadní.« Cit. cis. pat. i se svými oběma dodatky zrušen zákonem ze dne 25. května 1868, č. 47 (čl. I.) a uvedeny opět v platnost předpisy občanského zákona o civilním soudnictví ve věcech manželských. Než i zmíněný předpis § 114 vš. z. obč. napotom odstraněn § 11 zák. ze dne 16. února 1883, č. 20 říš. zák., ježto odchylně upravuje otázku řešenou v tomto zákoně § 9. Kdežto tedy dle původního ustanovení § 114 obč. zák. spisy předkládány z povinnosti úřední nejvyšší stoličce, takže přirozeně o dodržování nějaké přesné lhůty nemohlo býti řeči, a kdežto dle cis. patentu z r. 1855 tak zv. odvolání obhájce manželství mělo, nejsouc vázáno žádnou propadnou lhůtou, v pravdě ráz povinného sdělení případu vyšší stoličce, volil zákon z r. 1883 pro povinný opravný prostředek obhájce manželského svazku označení »rekurs« a použil označení toho v technickém slova smyslu a se všemi zákonnými důsledky, jak plyne z § 2, dovolávajícího se povšechně předpisův o řízení ve věcech mimosporných. Toto stanovisko jest též plně odůvodněno i slušným zřetelem k zájmům stran, jež citelně a bez vnitřních důvodů mohly by býti dotčeny, kdyby o otázce rozvázání či nerozvázání manželství byly stále v nejistotě, zdali snad přece někdy, snad po drahné době, neuzdá se obhájci manželského svazku rekurs podati.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. prosince 1919, č. j. RI. 470-19. ,
—a.

Příspěvek k výkladu § 970 ob. zák. obč. třetí dílčí novely. V řízení odvolacím nepřezkoumává se nárok, nýbrž jen rozhodnutí.

A. podal na hoteliéra B. žalobu o náhradu škody za svršky v hotelu mu odcizené v částce 522 K 60 s přísl. Mezitím rozsudkem I. inst. bylo uznáno, že nárok žalobce je co do právního základu oprávněn. Soud odvolací rozsudek tento změnil a žalobu zamítl.

V důvodech uvádí, že žalovaný nemůže se odvolávat na to, že žalobce neodevzdal klíč od pokoje portýrovi, nýbrž vzal jej sebou; neboť není dokázána příčinná souvislost mezi tímto počínáním žalovaného a vznikem škody a zákon nepřepisuje, že klíč musí býti hostem odevzdán. Ovšem má ale odvol. soud za to, že je žaloba vyloučena, poněvadž škoda zjištěna

7. září 1917, žalobce jí sice oznámil ténož dne portýrovi, nikoli ale žalovanému. Tomuto byla oznámena písemně až 10. září 1917.

Nastala tedy praekluse nároku, jak to též motivy nazývají. Ježto pak ku praeklusi hleděti dlužno z povinnosti úřední, nevadí, že žalovaný jí neuplatňoval. Kdyby se byl žalovaný ani nehájil, zmeškav jednání, byl by prvý soudce, přijímaje udání žaloby za pravdivá (§§ 396 a 442 c. ř. s.), musel na ně přece použití zákona a tudíž přihlížeti i ku předpisu § 970 b, obč. zák. a žalobu zamítnouti. A zrovna tak se to má též, když sice žalovaný pravdivost žalobních tvrzení dozna, ale zamítnutí žaloby přes to navrhl. Neprávem tedy a pouze nedopatřením prvý soudce pominul předpisu cit. § 970 b. V odvolacím řízení pak stačí, když žalovaný činí návrh na změnu rozsudku a na zamítnutí přiznaného nároku a uplatňuje »nesprávné právní posouzení věci,« neboť dle § 467, čís. 3 civ. ř. soud. stačí v odvolacím spisu důvod odvolací pouze označiti. Uvedené označení je však úplně dostatečné. Vždyť také zákon sám pouze těmi slovy označuje stejný důvod revisní. § 503 čís. 4 civ. ř. soud. Udání, v čem nesprávné posouzení záleží, či konkretisování důvodu, jehož zákon při revisi žádá (§ 506 odst. 2 c. ř. s.), náleží již ku provedení důvodu, jež v odvolacím řízení může se státi až při líčení (§ 492 c. ř. s. a contr.) a nestane-li se, má to jen ten význam, že si to odvolatel sám přičísti musí, pak-li chyba zůstala nepostřehnutou, ale nemůže to překážeti soudu.

Nejvyšší soud dovolání žalobcovu vyhověl, rozsudek II. stolice změnil a obnovil opět rozhodnutí soudu I. stolice z těchto důvodů: Právem vytýká dovolací spis, že soud II. stolice nepokládá žalobní nárok za trvajicí po právu z důvodu, který nebyl žalovaným v odvolání uplatňován. Žalovaný přednesl v řízení I. stolice proti žalobě opřené o § 970 obč. zák. obč. pouze jednu námitku, a sice, že žalobce, když dne 7. září 1917 opustil na krátkou dobu najatou světnici v hotelu, zamkl ji sice, avšak klíček nechal u sebe, místo aby ho odevzdal vrátnému. Tuto námitku zavrhl prvý soudce jako právně nezávažnou a prohlásil pak žalobu co do důvodu za oprávněnou. V odvolání podaném žalovaným z mezitimního rozsudku okresního soudu udává se za důvod stížnosti nesprávné právní posouzení věci a tento důvod provádí se pouze v tom směru, že právní náhled prvního soudce je pochybený, naopak prý opomenutí odevzdání klíče může býti právem namítáno žalobnímu nároku. Odvolací soud připojil se v této otázce, a to právem, k názoru prvního soudce

a odkazuje se proto v tomto ohledu na zevrubné a správné výklady nařikávaného rozsudku. Leč při tom nezůstal soud II. stolice, nýbrž rozhodl se přezkoumávaní rozsudek I. stolice též s hlediska § 970 lit. b) obč. zák. prohlašuje za nerozhodno, že žalovaný opomněl provést odvolací důvod také ještě v jiném směru, náhled to, který nevyhovuje duchu zákona. Dle § 467 č. 3 c. ř. s. musí odvolací spis obsahovati určité a krátké označení důvodu stížnosti. Vzhledem k celé podstatě odvolacího řízení jako řízení opravného má tento předpis za účel, aby soudu II. stolice bylo oznámeno, čím, pokud a z jakých důvodů výrok prvního soudece ukřivdil straně, poněvač nemůže příslušet soudu odvolacímu, aby si v tom ohledu činil domněnky. Mají být zároveň vytčeny meze, v nichž se odvolací soud bude muset pohybovati v řízení odvolacím, jež přece dle své celé struktury není určeno k tomu, aby tvořilo plné přezkoumávání celého řízení a celého rozsudku I. stolice aneb aby dokonce zjišťovalo souhlas s mimoprocesuálním stavem. Nemá se přezkoumávaní nárok, nýbrž rozhodnutí (§ 462, odst. 1 c. ř. s.). Též ohled na procesního odpůrce vyžaduje, aby byl informován o rozsahu a hranicích konkrétního odvolacího řízení a dlužno tedy ustanovení zákona (§ 467 č. 3 civ. ř. s.), bez újmy předpisu § 471, odst. 4. c. ř. s. rozuměti v ten smysl, že odvolatel musí udati zřetelně a jednotlivě veškeré chyby a vady rozsudku a řízení, jimiž se cítí zkráceným, ježto by se jinak k nim nepřihlíželo. Všeobecné prohlášení, že se proti rozsudku brojí pro nesprávné právní posouzení věci, nestačí. Tím méně je přípustno, vytkne-li se, jak se stalo v tomto případě, individuálně domnělá chyba prvního rozsudku, aby se šlo přes to dále a se zkoumalo, nemohl-li by výrok býti chybným z jiného právního zorného úhlu. Spíše jest přece při spolupůsobnosti advokátově na biledni, že jiné individuální body stížnosti měly býti vyloučeny. Ostatně, není ani správným názor odvolacího senátu, že dle ustanovení § 970 lit. b) ob. z. obč. sluší žalobní nárok pokládati za netrvající po právu. Odvolací soud myslí, že bylo na žalobci, aby tvrdil a dokázal, že po nabyté vědomosti o utrpené škodě učinil neprodleně o tom hostinskému oznámení. Přehlíží při tom následující: §§ 970 a 970 lit. a) ob. zák. obč. stanoví skutkové podstaty, jež vedou ke vzniku nároku na náhradu z důvodu přijetí hosta. § 970 lit. b) neobsahuje k tomu žádné další známky skutkové podstaty, nýbrž jest, jak ukazuje slovné znění: »náhradní nárok z přijetí hostů zaniká, pak-li že...« určen k tomu, aby kromě všeobecných důvodů zániku závazkových poměrů (§§ 1411 a násl. obč. zák.) stanovil ještě zvláštní druh zániku. Dle všeobecných právních zásad má se o závazko-

vém poměru vzniklém na základě určitých skutkových okolností potud za to, že dále trvá, dokud není dlužníkem uplatňován nějaký důvod zániku. To pak se musí státi námitkou. Žalobce nepotřebuje tedy k odůvodnění svého náhradního nároku tvrditi, že o ztrátě neb poškození učinil zavčas oznámení hostinskému neb jeho zástupci. Jest naopak na hostinském, zvláště když neběží o donucovací právo, aby vůči pohledávce hostově námitkou alespoň tvrdil skutečnost, která má tvořiti důvod zániku, to jest opomenutí včasného oznámení žalovanému aneb oprávněnému zástupci. V tomto sporném případě nehájil se žalovaný ve smyslu právě zmíněném a nemělo se tedy jeho odvolání vyhověti ani tehdy, kdyby byl v něm své tvrzení, že věc byla nesprávně právně posouzena, opíral o ustanovení § 970 lit. b) obč. zák. (§ 482 odst. 1 c. ř. s.).

Rozhodnutí býv. c. k. nejvyššího soudu ze dne 5. března 1918, čís. jedn. Rv. II. 84/18.

Dr. Jos. R. Kliment.

Nepřípustnost dovolacího rekursu ve sporech o rušenou držbu i tehdy, když nebylo rozhodnuto ve věci samé
(§ 528 civ. ř.)

Důvody soudu rekursního: Dle § 528. odst. 1, c. ř. nejsou rekursy proti rozhodnutím soudu druhé instance ve sporech o rušenou držbu (§ 49 č. 4 j. n.), přípustny a mají býti soudem první instance zamítnuty.

O takový nepřípustný rekurs v řízení o rušenou držbu jde i v našem případě, při čemž nerozhoduje snad ta okolnost, že usnesení v odpor vzaté není rozhodnutím ve věci samé, nýbrž pouze o námitce projednání překážející, ježto zákon v tom směru nerozeznává (sr. rozh. úř. sb. č. 1676).

Ježto odmítnutí nepřípustného rekursu nestalo se již prvním soudem, musilo se státi soudem rekursním, (sr. nál. 260).

Důvody nejvyššího soudu: Rekursní soud svým usnesením ze dne 9. října 1918, č. j. R. I. 110-18-7, vyhověl obraně nepřípustnosti pořadu práva, zrušil v odpor brané usnesení konečné a uložil prvnímu soudu, aby spornou věc týkající se rušení držby pozemku č. kat. 89 v Č. převedl do řízení nesporného (o úpravě hranic).

Rekursní soud rozhodl proto patrně ve věci o rušenou držbu a jest jeho názor, projevený v usnesení ze dne 4. listopadu